

SOOSIANA	XXX-XXXI	2009-2010	37-38
----------	----------	-----------	-------

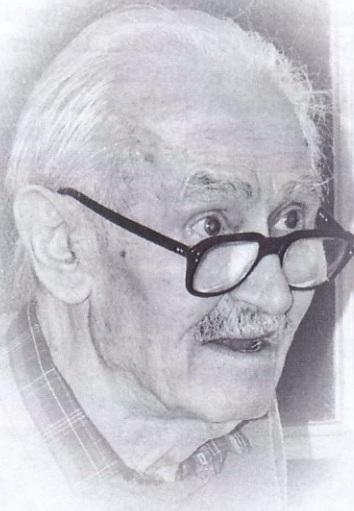
In Memoriam László Drimmer
(1925–2009)

by

**Zoltán Fehér - András Varga -
Zoltán Péter Erőss**

Fehér Zoltán - Varga András - Erőss Zoltán Péter

In memoriam Drimmer László
(1925–2009)

László Drimmer painter and graphic designer was born in Szombathely (December 30, 1925). He studied in the Derkovits Art School, in Szombathely, from 1946 to 1950. But we, malacologists, know him from another side, as a collector, as a researcher of the fauna, and as a volunteer museum taxidermist. From 1992 on, due to Pintér László's persuasion, he started to survey the fauna of the city core area of Budapest. Later he participated in collecting trips to Spain, Vietnam, former Yugoslavia, Cyprus and Crete.

Her received the Effectrix Manus Collectionis honor from the Hungarian Natural History Museum in 2005. Two species has been named after: *Cochlostoma auritum drimmeri*, which was first found during his fieldtrip in Montenegro in 1984; and *Montenegrina drimmeri*, one of the most spectacular Balkan clausiliids.

His valuable and rich material contained more than 17000 lots and has been deposited in the Mátra Múzeum, Gyöngyös. We remember him as an altruist and humble good friend.

Drimmer László festő és grafikus (Szombathely, 1925. december 30.). 1946 és 1950 között szombathelyi szabadiskolákban tanult. 1950-1954-ig a Népművelési Minisztériumban, 1964-ig a Magyar Népköztársaság Művészeti Alapjában, majd a Képző- és Iparművészeti Lektorátuson dolgozott. Elsősorban vidéki kiállításokon szerepelt. Realista festményein, színes linómetszetein szűkebb környezetét ábrázolta.

Mi „csigászok” azonban egy egészen másik oldaláról, malakológus-gyűjtőként, faunakutatóként és önkéntes múzeumi preparátorként ismertük meg.

Eleinte Budapest környékén gyűjtögetett, csupán kedvtelésből, elhagyva a példányokra vonatkozó tudományos információkat. Ezt követően, mint sokan másoknak, az impozánsabb tengeri csigák és kagylók felé fordult figyelme, de aztán egyre inkább a szárazföldi és édesvízi fajok kerültek előtérbe. A Magyar Természettudományi Múzeumban elhelyezett anyaga közül az elsők 1977-ből valók. Az első közös gyűjtésem vele, gyűjtőnaplóm tanúsága szerint 1979. 07. 28-án a Salgó vár északi sziklagörgeteges részén volt (szerk.: Erőss Z.), ahol Vertigo fajokat egyeltünk (!). Minthogy akkoriban már nem volt tökéletes a látása, csodálkozva hallotta tőlem, hogy „hopp egy újabb Vertigo, és egy újabb” amíg ő az árnyas sötétben nem talált semmit. Ezt a közös élményünket haláláig emlegette. Hazai gyűjtései jobbára Budapestről és környékéről, valamint Nyugat-Magyarországról voltak. 1992-ben Pintér László rábeszélésére hozzáfogott Budapest belterületén a fauna felméréséhez. Rendkívüli alaposággal, szinte utcáról-utcára gyűjtötte végig a város

zöldövezeteit. Közel 2000 tételnyi, pontos lelőhelyadattal ellátott budapesti anyaga felbecsülhetetlen értékű referencia lesz évtizedek múlva a városi fauna változását vizsgálók számára. Jelentősek külföldi gyűjtései is, különösen a 80-as években volt aktív (Spanyolország: 1978, Vietnam: 1982, 1986; Ciprus: 1985; és a jugoszláv tengerpart ma Horvátországhoz tartozó része: 1981, 1983, 1984, 1986, 1987).

A legjelentősebb és egyben legtermékenyebb gyűjtőútja a Pintér Lászlóval és Varga Andrásal közös krétai út (1994) volt. A Krétán gyűjtött *Albinaria* anyag alapján Hartmut Nordsieck több, tudományra új taxont írt le, így az *Albinaria eburnea samariae* (Nordsieck 2004) alfajt is.

1992-től Pintér László kérésére preparátorként segített az MTM Puhatestű gyűjteményében és munkájáért fizetést nem kapott. Évekkel később Pintér Laci bizalmasan bevallotta, hogy ezt eredetileg azért találta ki, hogy segítsen Laci bácsinak állandó elfoglaltságot találni, ami a szeretett felesége elvesztése utáni úrt valamelyest kitölti az életében. Hamarosan kiderült, hogy Laci bácsi felbecsülhetetlen nyeresége lett a Gyűjteménynek, amellyel egy évtizeden keresztül szinte összefortt. A preparálás, válogatás és leltározás túlnyomó részét ő végezte, a hazai és a tengeri fajok határozásába is besegített, nemritkán napi 15-20 órát foglalkozott csigákkal, még munkaidő után is hatalmas szatyrokban hordta haza a válogatandó, feldolgozandó, felcímkézendő és beletárolandó anyagokat. Tíz év alatt mintegy 65.000 tételt leltározott be, ennyi tételt címkézett fel és ennyi adatot rögzített számítógépen, így elévülhetetlen érdemei vannak abban, hogy mára az MTM Puhatestű-gyűjtemény 100.000 tételt közelítő héjanyagának gyűjteményi leltára, a múzeum gerinctelen gyűjteményei közül egyedülként, teljesen számítógépen van.

Fotó: Varga András

Tíz éves munkája során több mint 6000 tételenyi saját gyűjtésű anyaggal, és az általa bonyolított cserék révén, még legalább közel 2000 egyéb tétellel járult hozzá a gyűjtemény gyarapodásához.

Laci bácsi nemcsak fáradhatatlan munkatárs, de igazi mókamester is volt, úgyhogy öröm volt vele együtt dolgozni. A közös gyűjteményi munka során vagy a malakológus találkozókra élvezettel hallgattuk a Lektorátuson töltött évekből vagy a különböző gyűjtőútról származó anekdotákat, akárcsak azokat a fiktív vadászkalandokat, melyeket „Oroszlánvadászat” címen gyűjtött csokorba. Évről évre nagy várakozás előzte meg az évente megrendezett Malakológus Találkozókra megjelentetett tréfás malakológiai tárgyú esszéit, mint a „Tanuljunk építészetet a csigáktól!”, „Megemlékezés Dr. Gestorben Jenőről, a malakológia nagy magyar mártírjáról” vagy „A csigák tökéletességéről”. Erről Domokos Tamás találóan így ír: „Az utóbbi évek találkozóinak egyik színfoltja az 1997-ben meginduló Malacological News. Drimmer László szerkesztette annálészke a lehetőfinom művészi humorba oltott malakológia”.

Agyszülemény nomen nudumai közül az egyik kedvencünk az 1997-es kunszentmiklósi találkozóra „leírt” Vertigo agionvertigo. A fiatal generáció okulására hadd idézzük ide két leggyakrabban emlegetett mondását: „Ha már ott vagytok a terepen, megtaláltok egy új fajt és van is belőle bőven, akkor ne legyetek már annyira maflák, hogy csak egy holotypust gyűjtötök!” és „A gyűjtőhelyen a lepraktikusabb, ha nem egyeltek, hanem mindjárt a kilógatott stanecliben felcímkézett anyagot hozzátok el!”

Sajnos 2003-ban betegsége miatt pesti lakását feladta, először a hűgához Győrbe, később Vasvárra költözött. Az aktív csigászást abbahagyta, közel 17 ezer teteles (6200 faj) gyűjteményét a Mátra Múzeum vásárolta meg. Halálával a gyűjteményben és azon kívül is, nehezen betölthető űrt hagyott maga után. Munkája és a szellemisége egyaránt nagyon hiányzik. Az utolsó időkben sem szakadt meg teljesen a kapcsolata sem a hazai csigászokkal, különösen a Németh családdal, sem a malakológiával.

Jóleső érzéssel töltötte el az embert az a néhány perces telefonbeszélgetés, amikor hallhattuk Laci bácsi hangját, vagy amikor elmesélte az álmában tett trópusi gyűjtőútnak eredményét.

Tiszteletére lett elnevezve az 1984-es montenegrói útván felfedezett *Cochlostoma auritum drimmeri*, és a Montenegrina genus egyik legkülönlegesebb, Albániában endemikus faja, az általunk felfedezett *Montenegrina drimmeri* is az ő nevét viseli. Életműve és a magyar múzeumügyért kifejtett elvülhetetlen tevékenysége elismeréseként 2005 decemberében a Magyar Természet-tudományi Múzeum vezetése és személyesen Macskássy István igazgató az Effectrix Manus Collectionis-díjjal tüntette ki.

2009. április 4-én, 84 éves korában érte a halál.

Szakmaszeretete, szorgalma és kitartása példaként szolgál a későbbi malakológus generációk számára. Mi, akik olyan szerencsések voltunk, hogy a legközelebről ismertük Őt, elsősorban a derűs, kedves, önzetlen és szeretetreméltó embert őrizzük meg az emlékezetünkben.